

מוכנע רות אשל

בעצב תלדי ברווזים

הכישרון הופגז, אבל רק יוצרים מעטים הצליחו להלהיב בתוכנית החדשה **בפסטיבל תיאטרונטו**, שכללה ריקודי סולו בהשראת אושיות מחול, מאיזידורה דאנקן עד קזואו אונו

תמי יצחקי מתוך "בעצב", בעקבות סילבי גיאם

מורכבת ומעניינת אבל לא ברור הקש חול המקורית, עם החופש. גם הביצוע כבד משהו.

מקרה קנינג

נטע שיוף, מר הטובות בארץ, ר גו", אינטרפרטציה מאיה, מגדולי רקד

אדום לזכר הרקדנית האהובה ארגנ' טינה, בורר בוחרת בירק. היא, כמוהו, מעופפת מתוך התרוממות הרוח, אבל למרות הביצוע האיכותי אין מחול זה שייך לריקודיה המשאירים חותם. נמרוד פריד מוקסם מאישיותה של איזידורה דנקן. המחול נפתח בקריאת מכתב אהבה של איזידורה, ולבמה נכ' נסת הרקדנית נועה שביט. ריקודים רבים נוצרו בהשראת איזידורה כשהיא לבושה בטוניקות יווניות שנתנו הר לתנופת הגוף. שביט רוקדת ללא בדים

בתוך השרוולים ומתגלות כפות ידיים, החלק היחיד של העור המואר. כפות ידיים לבנות, עור ועצמות, והן רוטטות, וועקות ומלאות הבעה.

זה הקטע החזק ביצירה. אחר כך בורר מסירה את הז'קט, ומתוך החר' לצה הלבנה עם השרוולים הארוכים היא מוציאה את מה שהחביאה - שורש ירק - ובעדינות מניחה אותו על הז'קט שהונח על הרצפה. אחר כך היא אוחות בקצות החולצה הלבנה, מושכת אותם לצדדים ולמעלה באלכסון, כאילו היו כנפיים, וידיה נעות מעלה ומטה כמ' עופפת באושר. לסיום, היא מרימה בע' ורת חוט דקיק כדור לבן הנע מצד לצד. לא ברור מה מסמלות כל הפעיי' לויות האלה אבל בורר הפרפורמרית מחפה על כך חלקית. החלק היותר מע' ניין הוא הדמיון החזותי בין בורר לאונו. היא דקה ושברירית, אבל בו בזמן היא מקרינה כוח ועוצמה. כך גם זכור לי אונו מהופעתו בישראל כשהיה כבן 90. אבל בעוד שהוא בחר אז להופיע בל' בוש אשה, בורר מופיעה דווקא בחליפה גברית מוקפדת. בעוד שהוא הוציא פרח

פסטיבל היוקרתי תיאטרונטו 2012 הועלתה לראשונה תוכ' נית ריקודי סולו, "מחול נטו" שמה, בשיתוף עמותת הכוריאוגרפים. כל המרכיבים הבטיחו ערב מסקרן: הכוריאוגרפים הוותיקים והמוערכים שהשתתפו בתוכנית ויצרו ריקודי סולו בהשראת רקדנים קאנוניים, וגם אתר ההופעה, אולם כליף ביפו העתי' קה, מקום מעורר השראה ובעל היס' טוריה בעולם הבידור, שהוכשר לטובת ריקודי הסולו האינטימיים (כיום הוא משמש בעיקר למסיבות ואירועים). אבל הציפיות לא התמלאו ומרבית ריקודי הסולו לא שיקפו את היכולת של היוצרים.

תמר בורר הציגה מחול מחווה לק' זואו אונו, ובחרה ליצור סולו בהשראת גרסתו של מחמוד דרוויש לסיפור הב' ריאה. בריקוד יושבת בורר על כיסא, רגליה במכנסי חליפה שחורים כאשר החלק האחורי של ז'קט החליפה מונח על ראשה, מסתיר את פניה ואת פלג גופה העליון. הגוש השחור היושב רור' טט. בורר שולפת את ידיה באטיות

בעוד שקזואו אונו בחר להופיע ב דווקא בחליפה גברית מוקפדת לזכר הרקדנית האהובה אר

ה-20. קיזוף מספר היא רו'דת פלמנ' אחר כך לובשת ה' תינוקת (בובה), וב' מסכה של מלאך אולי לקטוף את

מתעופפים, וגם הכוריאוגרפיה עשירה בתנועה אינטרדוברטית, מופנמת, בעוד שאיזידורה היתה ידועה בתנועות חוב' קות עולם, עם הידיים הפרושות החוצה ומפזרות אהבה וחום אנושי. בגרסה של פריד השפה התנועתית

בסגנון הבינלאומי יותר מ-40 מבנים, שחלק מהם מוצגים במודלים. השאלה

קולנוע

מחול

תצלומים: קרן אלון

נטע שיזף מתוך "אמארגו", בעקבות מריו מאיה

זמן. תמי יצחקי, שמעריצה את גיאס, רוקא מבקשת להיות אמא. היא רוקדת בלבוש פשוט עם סינר של אשה המטור פלת בהרבה ילדים. התנועה שלה בנויה מרצף של אימפולסים.

הפתרון הכוריאוגרפי המפתיע הוא שהילדים הנולדים הם ברוזי גומי קטי נים, שניתן להחביא אותם בפה ואחר כך ליילד אותם. ולא רק זאת, כשלו חצים על העוברים הברווזונים שבפה, בעזרת שרירי הלחיים – הם משמיעים צפצופים. ובהמשך, מתמלאת הבמה בברווזונים בגדלים שונים והריקוד נחתם בברווז ענק שעליו שוכבת הרקדנית. מחול חביב ומפתיע.

"מחול נטו" בתיאטרונטו: "בעצב" מאת תמי ורון יצחקי, רקדנית: תמי יצחקי; "איזדורה" מאת נמרוד פריד, רקדנית:

נועה שביט; "Biogeneses" מאת ובביצוע תמר בורר; "Laptop, Zebra" מאת שלומי פריג', רקדנית: יוקו מאזאקי; "אמארגו" מאת מריו מאיה ונטע קור שיזף. אולם כלוף, יפו העתיקה, 11.4

וה-70 נעשתה עבודה רבה על בסיס זה, שרובה לא הניבה תוצאות מעניינות, אבל היו גם מקרים מוצלחים, בעיקר כשזה נעשה בלהקת קנינגהם.

מה שראינו אצל פריג' הוא רקדנית, יוקו מאזאקי, עם פנים צבועות בלבן (רכיב שאינו שייך לתפישת העולם של קנינגהם/קייג') והיא רוקדת על הבהונות תוך הפגנת יכולות יפות וגמישות בתחילת המחול, ויכולת טכנית בינונית בקטעי הבלט – משפטים המי וזהים עם בלט שולבו כאן במשפטים של מחול עכשווי. אבל השימוש במי רכיב המקריות לא הוסיף ליצירה מרי כיב בלתי צפוי מבחינת הצופה. המחול של פריג' נראה ככדיקה התחלתית של האפשרויות הטמונות ב"מקריות" – כאילו אין היסטוריה ואין כבר ידע רב שנצבר.

הריקוד "בעצב" שיצרו תמי ורון יצחקי בהשראת סילבי גיאס, התייחס למשפט שאמרה הבלרינה: "היתה נקודה שבה רציתי ילד, אבל למרבה המזל לא פעלתי בעניין. אחרת הייתי מתייסרת על שאינני מקדישה לו די

נדמה שהרקדנית מתאבדת עם סכין. וכל הדרמה המפותלת הזו, בסולו של דקות ספורות. נדמה שהמחול נפגע מכך, ואף אחד מהקטעים לא קיבל את ההתייחסות הכוריאוגרפית הראויה. גם בתחום הביצוע שיוף לא הראתה את מה שהיא יכולה לעשות כרקדנית.

הקומפוזיטור/כוריאוגרף שלומי פריג' יצר את "Laptop, Zebra" בהשראת מרס קנינגהם. פריג', מוסיקאי בעל רקע במחול, כבר העלה מספר תוכניות מעניינות, אחת מהן עם הרקד

מזו של איזדורה, אל אושיית המי המרחבים ותחושת ע של שביט היה

הם

קדניות הפלמנקו קדה את "אמארגו" ליצירתו של מריו יזי הפלמנקו במאה

לבוש אשה, תמר בורר מופיעה בעוד שהוא הוציא פרח אדום גנטינה, בורר בוחרת בירק

דנית הנהדרת טליה פז. הפעם עניינה אותו "שיטת המקריות" שאפיינה את שיתוף הפעולה של קנינגהם וג'ון קייג'. בשיטה זו המזל או הרנדומליות מכתביים את סדר משפטי התנועה, את הכיוונים בחלל וכדומה. בשנות ה-60

ת סיפור: תחילה קו בתפקיד גבר, צאית ובזרועותיה זמשך היא חובשת המוות, המיועדת התינוקת, ולבסוף

